

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΟΔΟΣ

Μεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας τῶν ἁμαρτιῶν μας τό τελειότερο καί ὁμορφότερο δημιούργημα τῆς φύσης, τό σῶμα μας, τό ἀχρειώνουμε, ὑποδουλώνοντάς το σέ πάθη καί σέ κακίες.

Ὅχι μόνο ἕνας ναρκομανῆς ἢ ἕνας μαριωδῆς καπνιστής ἢ ἕνας ἄνθρωπος, πού περνάει τήν ζωή του μέ ἄσωτειες, ἀχρειώνει τό σῶμα του· ἀλλά καί ὁ ἄνθρωπος πού καλλιεργεῖ μέσα του μῖσος καί μνησικακία. Κατά πῶς λένε καί οἱ γιατροί, τά ψυχικά μας πάθη ἐπιδρῶν, πολλές φορές καί στό σῶμα μας. Ὑποφέρει καί τό σῶμα μας!

Ξέροντας ὁ Θεός πόσο δύσκολο εἶναι νά συνέλθουμε ἀπό τή συνήθεια τῆς ἁμαρτίας, ἐπέτρεψε τό παιδαγωγικό μέτρο τοῦ σωματικοῦ θανάτου. Οἱ ἅγιοι πατέρες, ρεαλιστές καί προσγειωμένοι, λένε κάτι πού ὅλοι τό καταλαβαίνουμε: Ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ σωματικός θάνατος, τό κακό θά ἦταν ἀθάνατο. Δέν ὑπῆρχε περίπτωση νά διορθωθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό ὁμόνοτος. Ὁ Χριστός δέν μποροῦσε νά βλέπει τό κορυφαῖο δημιούργημά του, τό μόνο πλάσμα μέ τό θεῖο προνόμιο τοῦ λογικοῦ, νά τελειώνει μέσα στόν τάφο. Γι' αὐτό ἦρθε στή γῆ, γιά νά μᾶς ἀναστήσει. Ἦρθε νά νικήσει γιά χάρη μας τή φθορά καί τό θάνατο, ἔτσι

ὥστε νά ἔχει τό σῶμα μας τή δυνατότητα νά ξαναζήσει, αἰώνια πιά.

Ὅμως, ὁ Χριστός ἔκανε κάτι πολύ μεγαλύτερο γιά τήν ἀνθρώπινη φύση (=σῶμα καί ψυχή). Κάτι πού δέν θά μποροῦσε οὔτε κἄν νά τό φαντασθεῖ ἀνθρώπινος νοῦς: Τήν ἀνθρώπινη φύση του ὁ Χριστός τήν ἔχει μαζί του, ὥστε νά κάθεται - μέ αὐτήν πιά - στά δεξιά τοῦ Πατέρα Του! Αὐτό εἶναι τό μεγάλο γεγονός τῆς ἐορτῆς τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου πού ἔγινε σαράντα ἡμέρες μετά τήν Ἀνάστασή Του.

Προσέλαβε, λοιπόν, ὁ Χριστός τό ἀνθρώπινο σῶμα μέσα στήν ἀχραντη μήτρα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Αὐτό τό σῶμα περπάτησε πάνω στή γῆ τριάντα τρία χρόνια· ἔζησε κοντά μας· ἔφαγε μαζί μας· μᾶς μίλησε· μᾶς ἀκούμπησε· μᾶς θεράπευσε· μᾶς ἀγκάλιασε· καί τέλος δέχθηκε σάν «εὐχαριστῶ» ἀπό μᾶς, σταυρό, θάνατο καί ταφή. Ὑστερα, ὄχι μόνο τό ἀνέστησε, ἀλλά καί γιά σαράντα ἡμέρες τό ἔδειξε σέ ἑκατοντάδες ἀξιόπιστους μάρτυρες. Τήν δέ τεσσαρακοστή ἡμέρα τό ἀνέβασε πιο πάνω ἀπό τή δόξα τῶν ἁσωμάτων ἀγγέλων καί τό «ἐκάθισε» στά δεξιά τοῦ θρόνου τοῦ ἐπουράνιου Πατέρα Του. «Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι θαύμασαν βλέποντας ἄνθρωπο ὑπεράνω αὐτῶν» (Ἐσπερινός Ἀναλήψεως, κεκραγάριο α'). Καί ἔλε-

ΗΧΟΣ ΚΑΙ ΠΥΡ

Πενήντα ημέρες μετά τό Πάσχα, ημέρα Κυριακή, μαζεύτηκαν οί Ἀπόστολοι σ' ἓνα σπίτι. Μαζί τους κάποιοι ἄλλοι καί, φυσικά, ἡ Παναγία. Καί ἐκεῖ, ὦρα 9:00 τό πρωῖ, ἀκούστηκε ἓνας βίαιος, πολύ δυνατός ἤχος, σάν νά ἔπνεε ἓνας σφοδρός ἄνεμος· καί αὐτός ὁ ἄνεμος δέν ἔπνεε σέ ὄλη τήν πόλη· ἀφοροῦσε μόνο τό σπίτι στό ὁποῖο ἦταν οί ἀπόστολοι. Λέει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς: «Εγέμισε τό σπίτι ἀπό αὐτή τήν πνοή τοῦ ἀνέμου» (Πράξ. 2, 2-4). Ὁ ἤχος αὐτός καί ὁ ἄνεμος ἔγιναν ἀντιληπτοί ὄχι μόνον ἀπό τούς ἀποστόλους ἀλλά καί ἀπό τόν κόσμο πού ἔλεγε: «Τί γίνεται, τί ἤχος καί τί τυφώνας εἶναι αὐτός γύρω ἀπό τό σπίτι αὐτό καί μόνο;». Μετά τόν θόρυβο αὐτό, ἐφανίστηκε ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέ τήν μορφή γλωσσῶν φωτιάς. Παρουσιάσθηκαν πύρινες γλωσσες πάνω στά κεφάλια τῶν Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νά μιλᾶνε ξένες γλωσσες. Καί νά διηγοῦνται «τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ». Ποιά δηλαδή; Αὐτά πού τούς παρέδωσε ὁ Χριστός· αὐτά πού τούς δίδαξε ὁ Χριστός. Ὅτι δηλαδή, αὐτός, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί λυτρωτής τοῦ κόσμου. Αὐτός πού σταυρώθηκε ὡς ἄνθρωπος καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν. Ἐκείνη τήν ἡμέρα πίστεψαν στο κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι.

Γιατί, ὁμως, ἡ χάρη-ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φάνηκε μέ τέτοιο ὁρατό τρόπο, ὡς φωτιά στούς ἀποστόλους;

γαν: «τίς ἐστινοῦτος ὁ ὠραῖος ἀνήρ; Ὅμως δέν εἶναι μόνον ἄνθρωπος, ἀλλά Θεός καί ἄνθρωπος» (Λιτή, στιχηρό ε').

Αὐτή εἶναι ἡ τιμή καί ἡ δόξα πού μᾶς ἀξιώνει ὁ Χριστός νά λάβουμε. Τέτοια τιμή καί δόξα προετοιμάζει γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα μας. Δέν ὑπάρχει καμμιά πίστη, καμμιά θρησκεία πάνω στή γῆ, πού νά τιμᾷ καί νά δοξάζει τόσο τό ἀνθρώπινο σῶμα.

Ἔτσι αὐτά μᾶς βοηθοῦν νά καταλάβου-

1. Γιατί ἡ φωτιά καίει. Βάζουμε φωτιά στό χωράφι γιά νά τό καθαρίσουμε. Βάζουμε φωτιά καί καίμε τά σκουπίδια. Γι' αὐτό ψάλλουμε: «Ὡ φωτοειδῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθεῖτε τήν δρόσο (πού καίει ὡς πῦρ) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιατί εἶναι κάθαρση πού μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό σφάλματα καί ἁμαρτίες» (εἰρμός ε' ὠδῆς, β' κανόνος Πεντηκοστῆς). Ἔρχεται, λοιπόν, ἡ φλόγα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί καίει ἁμαρτίες. Καίει τίς πνευματικές βρωμιές, πού ὑπάρχουν στίς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων.

2. Ἡ φωτιά εἶναι καί φῶς καί φωτίζει. Ἔτσι καί τό ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται καί φωτίζει τή συνειδησή μας, ὥστε νά μπορούμε νά διακρίνουμε: τό καλό ἀπό τό κακό· τό ἅγιο ἀπό τό ἁμαρτωλό· τήν ἁμαρτία ἀπό τήν ἀρετή. Αὐτό γίνεται μέ τό νά μᾶς διδάσκει τά λόγια τοῦ Χριστοῦ. Καί ἀκόμη ὅτι καλό εἶναι μόνον αὐτό πού γίνεται κατὰ τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί δέν πρέπει νά κάνουμε αὐτό πού δέν θέλει, δέν θεωρεῖ ὁ Χριστός καλό; Διότι κάτι τέτοιο δέν εἶναι φυσιολογικό γιά τόν ἄνθρωπο! Ὁ Χριστός μᾶς ἔμαθε στό εὐαγγέλιο πῶς νά ζοῦμε, γιά νά εἴμαστε φυσιολογικοί ἄνθρωποι. Ἡ ἁμαρτία εἶναι μιά ἀφύσικη κατάσταση. Ἡ φυσική κατάσταση γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀγιότητα.

3. Ἡ φωτιά, θάλπει. Παρηγορεῖ. Καθόμαστε στό τζάκι τό χειμῶνα καί λέμε «τί ὠραία εἶναι νά βλέπουμε τή φωτιά καί νά ζεσταίνουμε». Ἔτσι καί τό Ἅγιο Πνεῦμα παρηγορεῖ τίς καρδιές καί τίς συνειδήσεις. Ὅλες οἱ ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀρχίζουν μέ τήν προσευχή: «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας». Τί θά πεῖ παράκλητος; Παρηγορητής. Τί θά πεῖ παράκληση; Παρηγο-

με πόση μεγάλη ἀδικία κάνουμε στόν ἑαυτό μας, ὅταν τό σῶμα μας, ἀντί νά τό κάνουμε μέσο πού θά μᾶς φέρει κοντά στό Χριστό, τό κάνουμε μέσο πού μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τό Χριστό καί τό θέλημά Του.

Ἄς ἀγιάσουμε, λοιπόν, τό σῶμα μας καί τό πνεῦμα μας μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἀξιωθοῦμε τῆς «μεγάλῆς ἀνόδου» στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΙΩΒ

Ἰώβ (6 Μαΐου) ἦταν ἄνθρωπος ἄμεμπτος ἀπέναντι στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀποφάνθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πάνω στὴ γῆ πιὸ ἐνάρετος καὶ θεοσεβῆς ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτόν. Ὁ Σατανᾶς ὅμως ἀντέταξε ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰώβ δὲν εἶναι γνήσια. Κατὰ τὴ γνώμη του, ὁ Ἰώβ σεβόταν τὸν Θεό, ἐπειδὴ ἔλαβε ἀπὸ αὐτὸν πολλὰ ἀγαθὰ. Γιὰ νὰ φανεῖ ὅτι ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰώβ εἶναι ἀληθινὴ καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ του, ὁ Θεὸς ἔδωσε τὴν ἄδεια στὸν Σατανᾶ νὰ τὸν δοκιμάσει. Ἔτσι λοιπὸν σὲ μία καὶ μόνο μέρα ὁ δίκαιος Ἰώβ ἔλαβε ἀπανωτὰ τὶς χειρότερες εἰδήσεις. Ἔχασε τὰ χιλιάδες ζῶα του, τὸ πλῆθος τῶν ὑπηρετῶν του, ἀλλὰ καὶ τὰ δέκα του παιδιὰ.

Ὅταν ὁ Ἰώβ ἄκουσε καὶ τὸ τελευταῖο νέο (γιὰ τὸν χαμὸ τῶν παιδιῶν του), σπκώθηκε, ἔσχισε τὰ ροῦχα του καὶ ἔκοψε τὰ μαλλιά του, γιὰ νὰ δείξει, κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς, τὸ μεγάλο του πένθος. Στὴ συνέχεια ὅμως ἔπεσε στὸ ἔδαφος, προσκύνησε τὸν Κύριο καὶ εἶπε: «Ἐγὼ γυμνὸς βγήκα ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου, γυμνὸς καὶ θὰ ἀπέλθω ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτὸν στὸν τάφο. Ὁ Κύριος ἔδωκε τὰ δῶρα του, ὁ Κύριος τὰ ἀφάρησε. Ὅπως φάνηκε ἀρεστὸ στὸν Κύριο, ἔτσι καὶ ἔγινε. **Ἄς εἶναι δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου στους αἰῶνες.**» Ἔτσι σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς συμφορὲς ποὺ τὸν βρῆκαν, ὁ Ἰώβ δὲν ἀμάρτησε καθόλου ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Δὲν ἔκαμε καμμιά ἀνόητη ἐνέργεια ἀπέναντί του. *«Οὐκ ἔδωκεν ἀφροσύνην τῷ Θεῷ».*

Στὴ συνέχεια τῆς δοκιμασίας του φάνηκε ἀκόμα καθαρῶτερα ἡ γνησιότητα τῆς εὐσέβειάς του. Διότι ὁ διάβολος ζήτησε τὴν ἄδεια

νὰ τοῦ ἀφαιρέσει καὶ τὴν ὑγεία του. Καί, ἀφοῦ ὁ Θεὸς τὸ ἐπέτρεψε, χτύπησε τὸν Ἰώβ μὲ τὸ χειρότερο ἔλκος, πιθανὸν μὲ λέπρα. Ἀποτέλεσμα: Ὁ Ἰώβ ἐξορίσθηκε καὶ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ἔμεινε μόνος καὶ ἔρημος νὰ ξύνει τὶς πληγές του μὲ ἓνα ὄστρακο πάνω σὲ ἓνα σωρὸ κοπριάς. Ἡ δοκιμασία του μάλιστα ἐντάθηκε ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γυναίκα του, ποὺ ἀντὶ νὰ τὸν σπυρῆσει ψυχολογικά, τὸν παρότρυνε νὰ βλασφημήσει τὸν Θεὸ καὶ ἄς πεθάνει κατόπιν.

Τότε ὁ Ἰώβ διόρθωσε τὸν λανθασμένο της λογισμό μὲ τὰ θανατῶσα λόγια του: «Γιατί μίλησες σὰν μία ἀπὸ τὶς ἀνόητες γυναῖκες; Ἄν δεχθίκαμε εὐχαρίστως τὰ καλὰ ἀπὸ τὸν Κύριο, δὲν θὰ ὑπομείνουμε καὶ τὰ κακά;» Καὶ ἔτσι, παρὰ τὶς τόσες συμφορὲς ποὺ τοῦ συνέβησαν, κανένα παράπονο δὲν βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἀμάρτησε καθόλου ἀπέναντί του. Τελικὰ ὁ Θεὸς ἀποκατέστησε πλήρως τὸν Ἰώβ, χαρίζοντάς του ἑπτὰ νέους γιοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρες καὶ διπλάσια ἀγαθὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶχε πρῶτα (Ἰώβ, κεφ. 1, 2 καὶ 42).

Ἐμεῖς πῶς ἀντιδρούμε, ὅταν οἱ δοκιμασίες μᾶς ἐπισκέπτονται; Δοξάζουμε τότε τὸν Θεό, ἢ ἀμέσως στρεφόμεστε ἐναντίον του μὲ «δικαιολογημένη» ἀγανάκτηση; Ἐγείρουμε τὸ τόσο «δίκαιο» κατὰ τὴ γνώμη μᾶς «γιατί», ἢ τὸν εὐχαριστοῦμε «ἐν παντί» (Α΄ Θεσ. 5, 18), σὲ κάθε περίσταση, εἴτε εὐχάριστη εἴτε δυσάρεστη; Παραδίδουμε μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τὸν ἑαυτὸ μᾶς στὰ χεῖρα του; Γιὰ νὰ μᾶς καθοδηγῆ Ἐκεῖνος πρὸς τὸ ἀληθινὸ μᾶς συμφέρον μὲ τὴ βαθεῖά του σοφία καὶ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη του γιὰ μᾶς;

Καιρὸς νὰ ἐστερισθοῦμε τὴν κρυστάλλινη σκέψη τοῦ Ἰώβ, ποὺ ἂν καὶ ἔζησε στὴν πολὺ μακρινὴ «πρὸ τῆς χάριτος» ἐποχὴ, διέβλεπε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου πολὺ πιὸ φωτεινὰ ἀπὸ ἐμᾶς.

Πρωτ. Δ. Μ.

ριὰ. Ἄρα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ὁ παρηγορητὴς τῶν ψυχῶν μας. Αὐτὸς πού μᾶς παρηγορεῖ στίς θλίψεις μας. Αὐτός, ὁ Παράκλητος, εἶναι Ἐκεῖνος πού μᾶς μαθαίνει πῶς νὰ μὴν μᾶς καταπίνουν οἱ πειρασμοὶ καὶ οἱ θλίψεις στὴ ζωὴ μας. Ἔτσι πραγματοποιοῦνται τὰ λό-

για τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἀποστόλους: «Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα νὰ σᾶς δώσει καὶ ἄλλο Παράκλητο, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὥστε νὰ μένει γιὰ πάντα μαζί σας» (Ἰωαν. 14, 16).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ

Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχουν σκοπὸ οὔτε νὰ ἐντυπωσιάσουν ἐξωτερικά οὔτε ἀπλῶς νὰ ἀνακουφίσουν τὸν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστὸς δέν εἶναι οὔτε «σόουμαν» οὔτε «ὑπουργὸς κοινωνικῆς προνοίας»! Ὁ Χριστὸς - ὅπως τὸ εἶπε καὶ στὸν Πιλάτο - ἤρθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ «τῆ ἀληθεία». Ἦρθε γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅτι **ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωὴ** δέν εἶναι νεφελώδεις θεωρίες ἀλλὰ ἓνα **Πρόσωπο**. Ἀλήθεια καὶ Ζωὴ εἶναι ὁ **Χριστός**. Εἶναι μόνο ὁ Χριστός. Χωρὶς τὸν Χριστὸ ὁ ἄνθρωπος ζεῖ στὸ ψέμα καὶ στήν σκιά τοῦ θανάτου.

Ὅλα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸ μέγιστο θαῦμα τῆς προσωπικῆς μας ἀνάστασης ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ θανάτου στὸ φῶς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Πρόκειται γιὰ ἓνα θαῦμα, ἀσύγκριτα ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀνάσταση τῶν σωμάτων μας. Καὶ δέν συντελεῖται σὲ κάποια μακρινὰ ἔσχατα, ἀλλὰ σὲ κάθε στιγμή τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας.

Καὶ τὸ σημαντικότερο ἀπὸ ὅλα: Πρόκειται γιὰ ἓνα θαῦμα, ποῦ δέν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει μόνος Του ὁ Χριστός, ἀλλὰ προϋποθέτει καὶ τὴν δική μας ὀλόψυχη συνεργασία μαζί Του. Ζητάει καὶ τὴν δική μας βοήθεια, γιατί δέν θέλει μὲ τίποτε νὰ καταργήσῃ τὴν ἐλευθερία μας. Δέν θέλει νὰ μᾶς σώσει μὲ τὸ ζόρι. Γι' αὐτό, μὴ μᾶς φαίνεται παράξενο, ὁ Χριστὸς φωνάζει: «Βοήθεια!» Μᾶς κάνει τὴν ὑπισθητικὴ νὰ μᾶς ζητάει... νὰ Τὸν βοηθήσουμε, ὄχι γιὰ κάποια δική Του ἀνάγκη, ἀλλὰ γιὰ τὴν δική μας σωτηρία!

Τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ συνεχῆς μετάνοια, αὐτὴ ἡ σταθερὴ πορεία ἐπιστροφῆς, αὐτὴ ἡ «ἀνάσταση» εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερο θαῦμα ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἀνάσταση νεκροῦ μᾶς τὸ βε-

βαιώνει καὶ ὁ ἄββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος λέγοντας: «Αὐτὸς ποῦ συναισθάνεται τὶς ἁμαρτίες του καὶ μετανοεῖ εὐλικρινά, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ ἀνασταίνει νεκρούς... Καὶ αὐτὸς ποῦ ἀξιώθηκε νὰ ἰδεῖ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτό του - δηλαδὴ τὰ χάλια του - εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ ἀξιώθηκε νὰ ἰδεῖ ἀγγέλους» (Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, *Λόγος κδ'*, *Περὶ Μετανοιῶν*, ἔκδ. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1977, σ. 94).

Ἐμεῖς «ψοφᾶμε» γιὰ θαύματα, ὁράματα καὶ προφητεῖες. Λόγω τῆς «παχυλῆς διανοίας» μας (ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος), δηλαδὴ ἐπειδὴ εἴμαστε «χοντροκέφαλοι», γινόμαστε «κεχνηότες» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Εἰς τὰς Πράξεις Ὁμιλία ΛΑ'*, β', Ρ.Γ. 60, σ. 229), δηλαδὴ χάσκουμε, γιὰ σημεῖα καὶ γιὰ ἐντυπωσιακὰ χαρίσματα. Καὶ ἐδῶ ὁ ἄββᾶς Ἰσαὰκ μᾶς λέει ὅτι «ἀνώτερος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ βλέπει ἀγγέλους, εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἔφτασε σὲ σωστὴ αὐτογνωσία» καὶ ἔτσι ἔκανε τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ σωστὴ μετάνοια.

Καὶ ὁ ἄββᾶς Ἀγάθων μᾶς λέει κάτι, ποῦ μπορεῖ καὶ νὰ μᾶς τρομάξῃ: «Εἰς ὄργιλος νεκρὸν ἐγείρη, οὐκ ἔστι δεκτὸς παρὰ τῷ Θεῷ». Καὶ θαυματουργὸς νὰ ἔγινες κάποτε, καὶ νεκρὸ νὰ ἀνάστησες, ἂν τελικὰ δέν ἐλευθερώθηκες ἀπὸ τὴν ὀργή (καὶ φυσικὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα πάθη σου), δέν θὰ εἶσαι δεκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἐπομένως τὸ ἀσφαλὲς τεκμήριο τῆς γνήσιας ἀγιότητος καὶ ἡ ἐγγύηση τῆς ἀσφαλοῦς πορείας πρὸς τὴν σωτηρία δέν εἶναι τὰ θαύματα καὶ τὰ χαρίσματα, ὅσο μεγάλα κι ἂν φαίνονται, ἀλλὰ ὁ σταθερὸς ἀγώνας σωστῆς μετάνοιας.

Ἀρχιμ. Β.Λ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδῆς*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΜΑΪΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 382* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορὲς δεκτέες

Γραφικὲς Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλα Θεσ/νίκης

